

Sygn. akt IV Ka 179/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 r.

sprawy **S. O.**

syna S. i M. z domu T. (...) r. w K.

oskarżonego z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 21 grudnia 2015 r. sygnatura akt VI K 612/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego S. O. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. 420 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 100 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 179/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 roku (sygn. akt VI K 612/14) Sąd Rejonowy w Kłodzku po rozpoznaniu sprawy S. O. oskarżonego o to, że w dniu 20 września 2014 roku, około godziny 14:00, w miejscowości W., województwa (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego P. Ś. na czas nieprzekraczający dni siedem w ten sposób, że dwukrotnie uderzył go gruzem i kamieniami wprost z nałożonej łopaty;

to jest o czyn z art. 157 § 2 kk

oskarżonego S. O. uznał za winnego tego, że w dniu 20 września 2014 roku w W., województwa (...), spowodował naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego P. Ś. w ten sposób, że dwukrotnie uderzył go błotem, gruzem i kamieniami, wskutek czego pokrzywdzony P. Ś. doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu głowy w postaci podbiegnięcia krwawego, obrzęku i otarcia naskórka okolicy łuku brwiowego prawego, urazu kończyny górnej prawej w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych, urazu dłoni lewej w postaci podbiegnięcia krwawego w

rzucie !I- giej kości śródreżca lewego na powierzchni grzbietowej, a które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów ciała jego na czas trwający nie dłużej niż dni siedem, to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 157§2 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierzył karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych, na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego S. O. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. kwotę 1.000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zasadził od oskarżonego S. O. na rzecz oskarżyciela prywatnego P. Ś. łączną kwotę 1.500 złotych tytułem kosztów poniesionych w sprawie oraz tytułem kosztów zastępstwa, adwokackiego. Zasadził od oskarżonego S. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony na podstawie art.425 § 1 kpk zarzucając na podstawie art. 427 kpk:

1) naruszenie prawa procesowego, a to art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 i art. 410 k.p.k. poprzez nierozpoznanie i nieprzeprowadzenie wniosku dowodowego oskarżonego z dnia 13 maja 2015 roku o odtworzenie zapisu nagrania na płycie CD zajścia z dnia 20 września 2014 roku pochodzącego z kamer ojca pokrzywdzonego złożonych do innej sprawy przed Sądem Rejonowym w Kłodzku i czynienie ustaleń o przebiegu zajścia na podstawie jedynie zapisu zdarzenia przedłożonego przez oskarżyciela prywatnego, gdy było ono niepełne, gdyż kończyło się na momencie wykonywania zamachu łopatą przez S. O., gdy z dalszego zapisu nagrania wynikało, że oskarżyciel prywatny nie znajdował się na linii rzutu tłuczni, tym samym nie mógł doznać żadnych urazów ciała, w tym głowy, co wynika chociażby z tego, że podszedł do płotu, gdzie zachowywał się nadal agresywnie i wyzywał oskarżonego, a ponadto miał na głowie czapkę.

2) naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k i art. 193 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, który wbrew stanowisku Sądu nie potwierdził, iż podane przez oskarżyciela prywatnego urazy powstały wyłącznie w deklarowanych przez niego okolicznościach, gdyż biegły nie wykluczył, iż mogły one powstać również w innej dacie tak jak podnosił oskarżony, który podnosił, że P. Ś. w miesiącu sierpniu 2014 roku objęty był leczeniem szpitalnym z uwagi na doznane urazy głowy i barku, czego Sąd nie zweryfikował i nie zwrócił się do placówki medycznej o przesłanie dokumentacji poszkodowanego, gdy doznane urazy były tożsame w swoim rodzaju i zakresie

3) naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. w z wz. art. 177 k.p.k. poprzez całkowite pozbawienie waloru wiarygodnych zeznań świadków oskarżonego, w tym małżonki J. O., gdy były one kompletne, logiczne, znajdujące potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w tym zapisie nagrania zdarzenia złożonego do akt sprawy przez S. O. i poprzestanie na lapidarnym określeniu, iż nie mogły one ekskulpować oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu, bez jednoczesnego wyjaśnienia dlaczego

4) powyższe uchybienia skutkowały naruszeniem prawa materialnego, a to art. 157 §2 k.k. i art. 46 k.k. poprzez ich zastosowanie, gdy wina i sprawstwo oskarżonego nie zostały wykazane.

Podnosząc powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od zarzucanego mu czynu wraz z zasądzeniem na jego rzecz zwrotu wywołanych kosztów procesu za obie instancje, według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem dalszego procedowania wraz z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywód, w którym sąd rejonowy poddał

zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.3-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 242-244 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania oceny zeznań oskarżyciela prywatnego oraz świadków J. Ś. i A. Ś. w powiązaniu z wydanymi w sprawie opiniami sądowo – lekarskimi oraz nagraniami z monitoringu.

Podobnie odnieść się należy do dokonanej przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków J. O., K. O., K.O. (1)w kontekście wyżej wskazanych dowodów.

Zarzuty apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu rejonowego nie zawierając argumentów mogących skutecznie podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu nie budzi zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.